

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

CRÓNICA

o cambi ab Fransa que havia arribat a 23, ha anat baixant ràpidament fins a 16 y s'creu que encare baixarà molt mes. Y al mateix temps los valors del Estat s'enfilan com monjeteras, després de una bona pluja.

¿A que obeheix aquest fenomen econòmic?

Vagintho a saber!

Generalment la confiança dels circuls bursatils qu' es ahont se determinan las alteracions favorables o adversas dels valors fiduciaris, depen en primer terme de la conducta dels governs. Si aquests s'esmeran en cumplir los seus debers, regularisant l' administració, organisant l' Hisenda y fomentant la pública riquesa, las cotisacions de tots los valors del Estat pujau en senyal de confiança, per la mateixa rahó que quan fa calor puja 'l termómetro. La confiança, sobre tot quant ratlla en entusiasme, determina sempre un gran augment de temperatura.

Ara bé ¿hi ha avuy algú aquí a Espanya que pugui tenir la mes mínima fe en la virtut del govern fusionista?

La nació està cada dia mes apurada; de totas las fonts de producció existents un dia, la que no està completament aixuta, tot just degota; los contribuents passen los majors apuros per saciar la voracitat de aquest monstro devorador, nomenat Administració espanyola; los despilfarros del govern continúan a l' ordre del dia; de aquelles economias, causa de tants conflictes, introduhidas a forsa de puny per en Gamazo, ja no 'n queda ni la sombra y als grans augments introduhits en la tributació han correspost tan sols grans augments en tots los gastos. Si mes la nació pogués esquitxarne, mes lo govern ne faria malbé.

Y 'l govern a pesar de devorar tota la sustancia del país no per aixó s' reforça. Es un sech de mal profit. Està sempre débil y postrat. Ni té cap iniciativa útil, ni cap punt de vista una mica ample y espayós, ni sent cap energia salvadora. Tant aviat neda, portat per la corrent de las circumstancias, cuydantse sols de no anar a fons, com debatega trobantse tancat en un carreró sense sortida. No s' ha vist may a Espanya ni mes torpesa, ni major impotencia.

Y no obstant, ab un govern aixís puja la bolsa y baixan los cambis.

¿A qué pot atribuhirse semblant miracle?

¡Qui sab! Per fret que fassa, y per baixa qu' estiga la columna termométrica, res mes facil que ferla pujar per medis artificials. Coloquin los dits sobre l' esfera inferior del tubo de cristall y veurán lo mercuri com se 'n va amunt; y si volen que s'enfilí mes depressa, en lloch dels dits hi poden acostar lo flam de un misto. Pero, en tal cas, vagin ab cuydado per-

que al arribar lo mercuri al cap de munt del tubo, aquest pot reventarse.

¿Qui será que haurà acostat lo flam del misto al termómetro del crédito?

Està vist qu' hem de viure en plé reynat de trampas y mistificacions. Los procediments electorals que donan per resultat las eleccions de camama, per lo vist s' aplican també als assumptos bursatils, provocant alsas y baixas ficticias, per alló que dihen los castellans: «A río revuelto, ganancia de pescadores.» Aquest y no altre será 'l motiu de la puja dels valors y de la baixa dels cambis.

Pero per més que l' or baixi, no perdin el temps mirant al cel y esperant que caygui, si no volen agafar dolor al clatell, perque a terra no hi arribará.

L' or ha fugit d' Espanya per no tornarhi may més. Es prou rich aquest metall per permetres lo luxu d' anarse'n a passejar al extranger, ahont sens dupte deuen ferli millors tractes que aquí.

Y per més que diguin que baixa y que seguirà baixant molt més encare, lo qu' es els espanyols l' hem perdut de vista.

Si volém Or no 'ns queda mes recurs que anar a veure 'l drama de aquest titul; degut a D. Frederich Soler.

Y mentres afirman que l' or va baixant, lo pá, l' vi y todas las sustancias alimenticias están pels núvols, y 'ls milions d' espanyols que no contan ab mes recurs que 'l seu treball, passen la pena negra per satisfacer las sévas necessitats més perentorias.

Ara anuncian que 'l govern farà un empréstit, lo qual implica de moment una gran entrada de diner a Espanya.

Pero un em-préstit sempre es un nou deute que s' contreu, y tot nou deute significa un augment en los interessos que s' han de satisfacer, y aquest augment s' ha de traduhir en una agravació de las obligaciones del contribuyent, aplastat avuy al pés de la feixuga carga que pesa sobre las sévas espatllas.

Sembla que l' home tronat que va a Manlléu, com més sovint hi vaja, més ha de perdre 'l crédito.

Donchs aquí 'ns volen fer creure que succeeix a la inversa. Com més emmatlevém, mes crédito tenim; com més diners se 'ns deixan, més facilitats se 'ns donan per obtenirlos. Qualsevol creuria que D. Práxedes y 'l seu nebot Salvador han après a fer miracles.

Y no obstant lo que avuy ocorre es molt natural, no sent més que una apariencia enganyadora. Per deixarnos una suma 's fa baixar l' or, y aixís lo prestamista no haurá de afuixarne tants. Pero una vegada realisat lo préstamo, y quan s' hajan de aprontar los interessos convinguts, l' or tornarà a pujar, y haurém de pagar ral per duro, com si estiguessim a las grapas de qualsevol escanya-pobres.

Gran rahó tenia 'l que va dir:

—Lo crédito sosté a las naciones, com la corda sosté al penjat.

Y 'ls governs de la restauració, després de haver escurat als espanyols contemporáneos, se dedican ara a pelar als qu' encare tenen de naixer.

P. K.

o número próxim será l' extraordinari correspondient al mes de setembre. Coincideix la seva aparició ab la fetxa del aniversari de la gloriosa, y ab aixó queda dit que 'l comemorarem tocant a somatent contra l' invasió frailluna y jesuítica, que tant contrasta ab los recorts y las esperansas del any 68.

Ja venhen que l' objecte del número es no sols de justicia, sino de gran actualitat.

Carvajal no ha fet mes que passar per Barcelona, aprofitant l' ocasió pera reiterar una vegada mes las sévas aspiracions en pró de la unió republicana.

En lo Circul del carrer de Tallers doná la nit del dimars una conferencia brillant, com a séva, y persuasiva a mes no poder. Mentres las fraccions avuy existents s' obstinin en los seus exclusivismes y mantingan antichs ressabis que fan impossible tota fusió entre ellas, no cal pensar en l' adveniment de la República.

Se necessita un programa únic senzill y práctic, que compenga tot lo que 'ns uneix y prescindeixi de totas las diferencias que 'ns separen: aixó en quant al principis.

Y respecte a la conducta son precisos un gran desinterés, un inmens patriotisme, una abnegació a tota proba, la puresa en los procediments, l' energia en lo combat, y demostrar palpablement al país, no que la República es bona, que d' aixó ja n' está consensut, sino además que 'ls republicans som dignes d' ella, y capassos de sostenirla.

En aquest punt, *La Campana de Gracia* coincideix ab las aspiracions del eminent repúblic, constant mantenedor de la unió republicana.

La reacció religiosa vá cundint qu' es un escándol. Al número 60 del carrer del Hospital hi ha un col·legi laich pera senyoretas: dos petits retols colocats a l' entrada aixís ho indicavan.

Temps enrera un inspector féu una visita a la professora invitantla a despenjar aquells retols, per quant, segons ell, constituían un insult a la religió del Estat. Com es natural la professora vá negarse a complaure a aquell senyor.

Donchs bé: 'ls dos retols, diumenje al dematí, van apareixer arrancats y llansats al mitj del carrer: un d' ells estava destrossat y fet mal bé l' altre.

Y l' autor d' aquesta hassanya vá deixar rastre, tota vegada qu' en lo siti que ocupavan los retols hi

Dissapte próxim, día 29

♦ LA CAMPANA DE GRACIA ♦

donará a llum un número extraordinari

18 páginas! ■■ TEXT EXTRA — CARICATURAS EXTRA — ILUSTRACIÓ EXTRA ■■ 10 céntims!

havia una certa quantitat de una substància poch aromàtica, que de una hora lluny podia a catòlich intransigent.

Vagin obrant en aquesta forma 'ls enemichs de la llibertat religiosa, y no ha de tardar molt a sonar l'hora de rompre la crisma a algú.

La major part dels colegis de jesuïtes, maristas, germans de la doctrina cristiana y altres plagas que ns han caygut a sobre, depenen de centres que tenen la seva residència al extranger. Y dels diners que guanyan aquí exercint l'ensenyansa, al extranger se'n va una bona part.

Fins en aquest ram especial de la indústria de la llana, serà precis que s'alsi 'l crit proteccionista: «Espanya pels espanyols!»

Lo robo d'efectes de la Tabacalera ha produhit la detenció de algunes persones que passaven per decents per anar vestides de senyors. Un subjecte ab barret de copa y levita negra, va ser passejat en plé dia pels carrers de Madrid, lligat cotxe ab cotxe.

Me sembla que comensém a anar bé,
puig tocant a aquest registre,
pregunto ab formalitat:
—¿Quán se veurá a algun ministre
de aquesta conformitat?

Ha dit en Sagasta que per millorar l'administració municipal, no basta reformar la llei: que lo que hi ha que reformar son las costums.

Donchs, miri, en mon humil concepte, lo primer que hi ha que reformar es lo seu tupo.

Lo mateix Sagasta ha dit que s'faria una llei per obligar als empleats a anar a l'oficina y cumplir ab lo seu deber. Es a dir: se farà una llei pera obligar a cumplir un'altra llei.

¿S'ha vist may res més ridícul?

De segur que D. Práxedes, quan una criada no li ferveix la despata. ¿Per qué no ha de fer lo mateix ab los mals empleats de la nació?

CARTAS DE FORA.—Calonge.—Ja m sembla veure a aquesta liberal població entregada a mans de la xusma clerical. Lo dia 15 va obrirse un col·legi dirigit pels jesuïtes. Lo dia 8 era 'l senyalat per benehirlo, qual acte no s'realisá perque s'heu que la vinda que costejá 'l col·legi rebé una carta manifestantli que si anava a Calonge no li responian dels resultats. Siga com vulga, la benedicció no s'heu.—Y ara ja cal que 'ls calongins vagin alerta, en especial los pares de familia. Considerin que tenen l'enemich a casa.

Juneda.—Per mes que 'l nostre ensotanat está cansat de dir que 'ls que llegeixen LA CAMPANA y L'Esquella están condemnats irremissiblement, no falta qui l'altre dia 'l va sorprendre llegint LA CAMPANA ab la seva majordona, y explicantli tot lo que contenia dit periódich. Per lo tant ja me 'ls veig a tots dos cremant al infern per tota una eternitat.

Llagostera.—Enteris de la nota precedent lo predicador furios qu'hem tingut aquí, y arribis quan pugui a Juneda a demanar comptes al seu ensotanat colega. Perque es de saber que aquest las va empendre contra la premsa republicana, la francmasoneria y l'ensenyansa laica, ab tanta furia que afirmá que tots ells tenian fet pacte ab lo dimoni. Quan ell aixís ho afirma, senyal que 'l dimoni 'l deu haver enterat. Y 'l dimoni ab aquelles institucions enganya als que saben llegir, reservantse pels que no'n saben los teatros y 'ls cafés, caus de perdicció. Respecte a la masoneria digué qu'es la causa dels atentats anarquistas, sense considerar la procedencia clerical dels principals autors de aquells crims, alguns dels quals, després que 'ls han comés tornan al seno de la religió. Al predicador de Llagostera molt fàcil li succeheixi alló de aquell que anava per llana y va surtirne esquilat.

Carme.—La falta d'espai 'ns priva de reproduhir una llarga carta de Carme, donantnos compte dels escàndols electorals allí ocorreguts al igual qu'en casi tots los pobles del districte de Igualada. A pesar de no haverse obert los colegis, las actas en blanch van ser entregadas als cacichs del districte. Será precis qu'en aquella y altres poblacions lo partit republicá deixan-se de miserias locals, se reorganisi, a fi de fer triomfar ab l'efors de tots y costi lo que costi, la causa de la justícia.

Miravet de Ebro.—Tenim al home negre altament incomodat y saben per qué? Perque al efectuar-se l'escrutini en las últimas eleccions de diputats provincials, va sortir de l'urna una candidatura contenint lo seu nom y 'l de la seva majordona. Vegin si aixó justifica l'enfado del Joseph dels Bons. Está vist que a n'aquesta gent del morro fort no se 'ls pot fer cap broma.

Vilafranca del Panadés.—Tenim aquí un ensotanat conegut per Pare Vives que dirigeix un col·legi, y no content ab aixó s'ha posat a fer la competencia a las barberias. Provist de una màquina de tallar cabells, l'altre dia va esquilat a tots los seus alumnes, ab tan mala sombra que alguns fins ploravan quan els feya semblant operació. Bó seria saber si 'l tal mossén que mostra aqueixas aficions barberils, s'ha matriculat y paga la contribució que li correspon.

Los dos bisbes, fills de la vila, ns han visitat ab gran boato. Tant prompte 'l bisbe Estalella baixá del vagó, Mossen Pere signé 'l primer que s'ajenollá, besantli l'anell. Afora l'estació 'l esperava 'l ball de bastons organist per la Juventut catòlica, y 'l Bobo que no 'l deixá un moment, a pesar de que 'l bisbe ni tant sols se 'l mirava. Al demati hi hagué repart de pa, carn y arrós, pero 'l qui no presentava 'l butlletí acreditant que havia cumplert ab la parroquia, no'n pispava. A la tarde gran xerinola, ab fort devassall de Champany y gran

fumareda de puros de l'Habana. L'endemá diumenje 'ls bisbes de Vich y de Teruel passejaren lo garbo per la vila, deixantse caure a la iglesia de Sant Francesch, ahont tingué lloch una vetllada literaria y musical y sens dupte perque 'ls sants no se'n donguessen vergonya 'ls taparen a tots. Molta gent estranya que per completar la festa no sortissen los gegants y 'l drach: devian estar costipats de la festa major. Aixís es que no sortiren sino 'l ball de bastons y 'l Bobo.

¡ECCE ESPANYA!

¿Ué diuhen? ¿que aquí ha mort l'espirit públich, y que no hi ha homes, ni dignitat ni res?

Permetin que 'ls planti un telégrama pels nassos:

«Ayer hubo en Salamanca un escándol monumental, que estuvo a punto de alcanzar sensibles y dolorosas consecuencias.»

¡Un escándol monumental, que per poch degenera en catástrofe!...

¿Hi ha homes ó no n'hi há?

¿Quedém en que si?

Donchs quedémhi, y continuém.

Quan a Salamanca—la terra dels sabis—s'esbalotan é indignan fins al extrém de posarse a dos travessos de dit de fer desgracias, senyal que la cosa valdria la pena, ¿veritat?

Donchs a veure si endavinan perqué en la capital de la sabiduria va haverhi un escándol que ab una mica més alcansa sensibles y dolorosas consecuencias.

¡Meditin!

—¿Los havian apujat la contribució?

—No, senyors.

—¿Los deurian haver suprimit la universitat?

—No, senyors.

—¿S'hauria encarit lo pa?

—No, senyors.

Per més que barrinessin tota la vida no hi atinarian.

¿Saben per qué Salamanca va estar a punt de sublevarse, proclamant lo cantó y capgirant tot l'ordre social?

Perque s'havia suspés la corrida de toros.

Vajin enterantse del telégrama:

«A consecuencia del mal estado de la plaza, por causa de las lluvias, Guerrita se negó a torear.»

¿Han vist atreviment com lo del senyor Guerrita?

¿Es a dir que perque la plaza es perillosa, per mor de la humitat, y es fàcil anar a parar a las banyas del toro, ha de defraudar las legítimas esperansas dels ciutadans de Salamanca, dihent categoricament: No toreo?

¿Aixó son homes? ¿aixó son toreros? ¿aixó son individuos d'un país que fa poch dias ha vist morir al Espartero?

Per fortuna 'l públich salamanquí coneix perfectament los seus drets y al enterarse de la decisió del diestro...

Segueix dihent lo parte telegráfic:

«Al enterarse de la resolución del diestro, el público promovió una bronca fenomenal.»

¡Bravo! ¿Que confús que si aixó es Salamanca, al menos no es Salamuda!

Sort que las autoritats van sapiguerse colocar a l'altura de las circunstancias!

¡Inmediatamente el gobernador se trasladó a la fonda donde se hospedaba el Guerra, mientras los espectadores daban desahoradas voces en la plaza y se disponían a destruir los tendidos...»

¿Qué tal? ¿Hay patria aun, Veremundo?

Lo gobernador conferenciava ab lo torero; pero la població no dormia.

«Los comercios de la plaza Mayor cerraron sus puertas...»

De tancar portas a aixecar barricadas no hi ha sino un pas.

Y Salamanca l'hauria donat aquest pas, ¡vaya si l'hauria donat!... Afortunadamente lo gobernador—y torna a parlar lo telégrafo—dejando el tono amistoso, ordenó a los toreros que subieran a su propio coche y él mismo los acompañó a la plaza.

¡Ole ya! ¡Vivan los gobernadores enérgicos y corniabiertos!

«El carruaje del gobernador fué escoltado por guardias civiles de caballería...»

¿Qué bé hi hauria estat també una mica d'artilleria y una comissió del claustre universitari!...

«La gente al ver pasar al Guerrita le silbó estrepitosa-mente.»

Lo que devia consolarlo es que, anant ab lo gobernador, podia molt bé ferse l'ilusió de que la xiulada era a benefici de la autoritat civil.

Nota final y acabament del telégrama:

«Hácese grandes elogios de la conducta del gobernador, cuya energía ha evitado a Salamanca un grave conflicto.»

¿Qué, un grave conflicto?... ¡Un día de luto!...

Si Salamanca es realment una població de bons sentiments, ja cal que s'apressuri a declarar fill adoptiu a aquest governador, passantli un tant diari fins que s'mori, y collocant en tots los carrers per ahont va passar lo seu cotxe aquell dia memorable una lápida de mármol que digui en lletres d'or:

Por aquí pasó el carruaje

en que el gobernador civil condujo a la plaza al réprobo espada Guerrita, en la tarde del 13 de Setiembre de 1894.

Salamanca eternamente agradecida

Es lo menos que s'pot fer per un home que ha salvat a un poble d'una hecatombe... y ha obligat a un torero a trabajar per forsa.

FANTÁSTICHE.

LO PLAN DE 'N SAGASTA

Per mes que sembli impossible coneixent la seva pasta,

l'incomparable Sagasta diu que en efecte té un plan. Un plan eminentment práctic, polítich, arxi-económich, bufo-trágich, serio-cómich... ¡una cosa espatarrant!

L'home ha fet un inventari del estat d'aquesta terra, mirant a dreta y esquerra ab lo seu ull sempre astut: y ensuant després ab calma lo que 'l país diu y pensa, al fi s'ha pogut convence de que aixó es un camp perdu.

Volguer tapar las goteras que hi ha en la nostra teulada, es una insigne burrada hont tothom s'hi estrellará: parli al país ab franquesa llis y clar, com convidria, es un'altra tonteria que cap polítich la fa.

Los mals que pateix la Espanya ja no s'curan ab misturas, ni cataplasmas, ni unturas, ni suchs, ni banyes d'impressió. Es precis sense adornirse agafá un'eyna que talli y, mirant que no s'encalli, procedi a l'amputació.

En Sagasta ho sab de sobras, y com ell no está per ferho, no per falta de salero, sino perque ho té privat, ha anat tirant los seus càlculs, ha fet la suma y la resta, y luego per fi de festa diu que al últim ha pensat:

«Si la vista no m'enganya, y a jutjar pel qu'enrahanan y las miradas que m'donan allá en certa habitació, la meua estrella s'eclipsa, ma missió está terminada y es la darrera vegada que jo'm cuydo del tarró.

¿Qué fé en situació tan crítica? aixecá 'l gallo y fé 'l home? aixó seria una broma que m'podria sortir mal. ¿Adoptá una actitud digna dimicint, passi 'l que passi? No seré pas jo qui fassi disbarat tan garrafal.

Lo mes práctic, lo mes hábil es deixar que 'l mar s'estufi, y bafi 'l vent ó no bafi, anar sucant y fé 'l mort. Ja qu'es l'última vegada que faig treballar la boca caixalada a la coca y embolica que fa fort.

¿No hi ha rals? Vinga un empréstit. ¿Queda un desenbert? No s'paga. Al exercit se 'l halaga y a la marina també. La qüestió es 'nar passant dias y afartam y digam moro: que retirarme pel foro sempre es cosa que ho puch fé.—

Vels'hi aquí 'ls únichs propòsits que don Práxedes sustenta y las bases en que assenta lo seu immutable plan. Riures de tot lo que vingui, deixar que 'ls pobles s'ofeguin, y fins lo dia que 'l treguin anar passant... y cobrant.

C. GUMÁ.

LA GUERRA DE COREA

Insensat del Diluvi está deixat de la ma de Deu. Dias endarrera afirmant qu'era precis tenir molt cuidad ab els chinos, deya:

«El chino es inteligentísimo, astuto y sobrio, y si se le obliga a ocuparse en las armas, es de creer que lo haga, andando el tiempo, con ventaja sobre todos nosotros, criaturas toscas, rudas y cortas de alcances comparados con él.»

Es precis confessar que l'Insensat, collocantse per dessota del xino mes inferior, va retratar-se.

Però no es aixó sols lo que voliam fer notar, sino que ha bastat que 'l terrible polemista del Diluvi's posés resoltament al costat dels xinos, perque als poch dias sufrissen aqueixs la gran pallissa del sigle 'ls ha succehit lo mateix que als homes de La Salvadora: va defensarlos l'Insensat y van rebre de valent.

Consequencias de la mala sombra de aquest xino degenerat.

La tunyina que han suferit las tropas del celest imperi, lo dia 15 del corrent, ha sigut seria, tremebunda, colossal. Fins lo lloch de la batalla té un nom significatiu. Ne diuhen Ping-Yang. Diguéme nosaltres Pinyach. Y confessém que 'l Pinyach ha sigut de primera. Al emperador de la Xina li han fet una trenca d'assa de porcelana, que ab un'altra com aquesta 'l tiran per portas

Per lo que anticipa 'l telégrafo, 'ls japonesos que han anat adoptant las costums europeas, no sols disposan de millor artilleria que 'ls xinos, sino que ademés tenen una tàctica mes perfecta que 'ls seus rivals. En número de mes de 20,000 'ls xinos els esperavan en son camp atrinxerat; pero 'ls japonesos van efectuar un ràpimoviment envoltent, per l'istil del que va realisar l'Esquella contra'l Diluvi, y darrera de un combat sostingut ab verdader valor, van ferne una trinxada de mes de 16,000 entre morts, ferits y presoners. Regiments enters, al veures copats, van tirar las armas y van entregarse.

Per cert que asseguran que 'ls presoners son tractats ab molta consideració pels seus vencedors. Sens duple aquests se limitaran a ferne una encordillada, lligantlos per la qua y transportantlos al Japó perque no s'escapin.

Mes val aixís.

En los primers moments se digué que l'emperador de la Xina, cremat com un *Insensat* qualsevol quan se li parla de *La Salvadora*, havia destituït de cop y volta al seu virey, y que aquest resentit s'havia suïcidat.

Mes segons sembla lo del suïcidí no s'confirma, y aixó demostra que 'ls nous amichs del *Diluví* no son tan pundonorosos com sembla al primer cop d'ull.

A conseqüència de la batalla del *Pinyach*, y de una altra batalla naval donada pocs dies després y guanyada també pels japonesos, aquests han quedat de moment amos de Corea.

Y dich de moment, perque las sevas victorias comensan a fer mal d'ulls a l'Inglaterra, qual nació se disposa a representar una vegada mes lo paper tradicional que fins ara li ha valgut lo domini casi de tot lo mon. Inglaterra, segons sembla, dirá a n' al Japó:—Vaja, ja n'hi ha prou.

Y si 'ls japonesos no s'aplanan a obehir los seus mandats, ja veurán com la castanya de Corea qu'ells han tret del foc, Inglaterra l'arplega y se la menja ab la mes gran tranquilidat del mon.

J.

N Sagasta ha dit que tenia corda fins a últims de 1895.

Y 'ls conservadors se rosegan los punys de rabia.

Tanner y Succi dejunavan trenta dias, tot lo mes quaranta, y s'feyan célebres. Pero un sobre carrech de un any y mitj després de tants mesos

de no menjar calent, no hi ha ningú que l'aguanti.

Per lo tant si no 'ls cridan aviat s'empassan.

S'empassarán no sé si al rey de las húngaras, ó al primer que toqui a ranxo.

D. Paco Borbón y Castellví s'ha desdit de tot lo qu'en nom seu havia manifestat el príncep de Valori, respecte a las sevas pretensions a la corona de Fransa. Ara afirma que no vol ser rey, y que mes s'estima ser caball, que a lo menos tindrà asseguradas las garrofas.

Ab aquesta palinodia 'l príncep de Valori queda com un papa-natas. Al pensar que sent ell qui va anar a oferirli la corona, ha de ser al mateix temps lo subdit que reb la primera desautorisació, francament, n'hi ha per renegar fins de Carlo Magno y de Pepino el breve.

Peró si 'l príncep de Valori es un verdader monárquich a proba de desaires, farà lo que diu l'Evangeli de las institucions: parará l'altra anca.

D. Paco, per no perdre 'ls aliments se comprimirá. No li faltava mes que posarse a l'altura dels personatjes de *La Virgen de la Paloma*, per acabar de convertirse en un preident de sainete.

Per fortuna seva aquells amichs de Gracia que un temps l'obsequiavan ab tants tiberis li tenen preparada una sorpresa.

Segons noticias, lo dia menos pensat lo nombrarán rey y senyor de la *Montanya Pelada*.

L'heroe de Sagunto ha escrit una carta a un amich seu, dihentli que 'l mar de la política está massa encrespat y qu'ell no serveix per capitá del barco, sino per segon a tot estivar.

Que 'm dispensi l'heroe: lo seu paper dintre de la nau del Estat no es lo de segon, ni de ters. Desde la feta de Sagunto vé exercint lo carrech de reboster. Encarregat dels comestibles ell es qui reparteix la pitansa, y abundant en l'idea de que la caritat ben entesa comensa per un mateix, té sempre la mala costum de quedarse 'ls millors talls.

Lo batalló infantil de San Sebastián l'altre dia vá celebrar una missa de campanya.

De manera que ja ha arribat al últim grau de la instrucció segons la tàctica del general del Lloron.

No s'olvidi que ab una missa vá resoldre D. Arseni la campanya de Melilla.

La *Medusa* insubmergible es lo nom de un salva-vidas inventat per un catalá, que s'ha ensajat ab molt bon éxit a San Sebastián, en presencia de las institucions y de alguns membres del govern.

L'aparato será molt bó; pero iqué volen que 'ls digui! Quan vingui la gran onada, jals que está escrit qu'han de naufragar, no ha de haverhi *Medusas* insubmergibles que 'ls valguin.

Lo Sr. Barbé ha renunciat l'acta de diputat provincial que li vá ser adjudicada no sé de quina manera, ab lo qual ha obrat molt republicanament.

Barbé's pot ser, pero sense tenir monárquichs que s'encarreguin d'ensabonar als parroquians y sobre tot sense que ningú pugui dir que s'afeytan las actas dels companys.

Per lo tant aixís com aplaudim al Sr. Barbé, ab lo mateix entusiasme aplaudirém, si algun altre diputat de pega que s'troba en lo mateix cas d'ell, l'imita.

L'hereu del Conde de Paris es, segons diuhen, un minyó resolt. Los que aixís ho afirman recordan la manera com va entrar a Fransa, rompent las lleys del desterro, y presentantse a sentar plassa de soldat.

Pero després s'ha sapigut que 'l móvil de aquesta hassanya no siguié tant lo desitj de servir a la patria, com l'afany de tornar a veure a la cantant Melva, de la qual es ava perdudament enamorat.

A la quenta l'marít de la cantant, va obligar a aquesta a residir a Fransa, ab l'idea d'evitar que 'l seu Tenorio, comprés en la ley del desterro, pogués anarli a fer l'alet.

Pero 'l Duquesito va passar per tot, y ab l'excusa de ferse soldat, lo que realment buscava era 'l ranxo.

Ara que havent mort lo seu pare ja no té ningú que 'l deturi, diu que vol tornarhi.

—Jo entraré a Fransa—ha dit a un seu parent—encare que m'hajan de rompre 'l cap.

Ja cal, donchs, que 'ls seus partidaris, en lloch de una corona li preparin una gorra de cop.

Perque ja veurán com anant en busca de las *Melvas*, será molt fácil que trobi las *malvas* en forma de cataplasma.

La competencia entre 'ls diversos aspirants a la corona de Fransa, podria resolres de una manera, que no donaria lloch als duples que ocasiona l'examen dels títuls genealógichs de cada hù.

Tots los candidats podrian reunirse entorn de una taula y endrapar a competencia, fins a reventar.

Al que sobrevisqués al gran fartori, podria concedirli la corona, per haver demostrat ser ell qui hauria tingut més bonas tragaderas.

Apenas canhen quatre gotas, lo telégrafo s'espalla y 'l servey públich queda interromput. Pero sembla que una senyora molt curiosa y molt poderosa al mateix temps, ha cridat a algun ministre demanantli explicacions sobre la causa del retrás que sufren los telegramas.

Lo ministre podrá respondreli:—Senyora, considere qu'entre nosaltres, del plat a la boca no s'retrassa may cap cullerada. Per lo tant, *váyase lo uno por lo otro*.

Lo nuvi y 'l futur sogre están concertant los preliminars de la boda.

—De manera—diu aquell—que vosté a la seva filla no li dona mes que deu mil duros.

—De moment deu mil duros. Ara, 'l dia que jo 'm mori, tota la meva fortuna será seva.

Lo nuvi després de una pausa:

—Está bé: pero escolti: ¿no podría dirme, poch mes ó menos quan ens donará 'l sentiment de morirse?

Un marit, quatre ó cinch anys després de haverse separat de la dona, a causa de la mala conducta qu'ella seguia, tingué coneixement de que havia donat a llum una criatura.

Y sense inmutarse lo mes minim exclama:

—Estich satisfet del resultat.

—¿Satisfet?—li preguntaren.

—Sí—respongué—perque ara veig que Deu ha benehit la nostra desunió.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Ta-rra-gona.

2.ª MUDANSA.—Dou—Pou—Sou—Bou—Nou.

3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Esparteria.

4.ª ROMBO.—

C E P
C A R A S
C E R E R I A
P A R E S
S I S

5.ª GEROGLIFICH.—Per didal las cusidoras.

Han endavinat totas las solucions dos baixos infants, un nebot de Muley Araaf, A. Capdevila, E. Torres y F., y Un Noy Curro; n'han endavinadas 4, P. Figueras y Un Nassareno: 3. Onitnatsnoc y Samatruquis y 1 no més, Un Flassader, P. Moreno y G. Salat.

XARADA

Ma primera es negació
ma segona part del cap,
de tres-dos qui mes qui menos,
quasi tots n'havém passat.
Lo Total amat lectó
es un poble de Aragó.

F. DE LA ROSA.

MUDANSA

La Paula estrena demá
un total posat ab a;
hi ha un poble que per nom té
lo total posat ab e;
es motiu de l'Agustí,
lo Total posat ab i;
verb de molta aplicació
es lo tot posat ab o;
y a las fondas menjas tu
arrós sens total ab u.

J. B. y C.

TRENCA-CLOSCAS

PERE MAVELLA

BADALONA.

Formar ab aquestas lletres lo títul de una sarsuela castellana.

J. G. PADRÓS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
7 3 4 6 7 2 8 9.—>
6 8 7 9 7 8 9.—>
2 7 3 6 3 4.—>
1 2 3 4 9.—>
2 2 5 3.—Nom d'home.
9 4 9.—Nom de dona.
1 5.—>
3.—>

PEPET IBORRA.

GEROGLIFICH

LI X RA

MI

SE VI

LO

DALMAU DE RODA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans F. S. (Nas de Vicari), Escanya-vellas, Joanet Rocavert, J. Bolera, J. Borda, Pepet Iborra, Samuel Grau, Tamboriner del Panadés, Gaitnatsuc, Pepa Figueras, E. Tomás y F., Dos baixos infants, A. P. Ulls de gat, Pep de Gracia, A. Navarro, Pilar de Gracia, A. Gandol, S. Nas F., A. S. Novici, J. Costa, Gil Trebarbach, L. Bigorra Vidal, J. Vallés Martorell y Juan sin cuidado.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans E. Bausá, Un Pescador, J. Oller, J. A. y C., R. Padró, F. M. Gior, A. Balsells, Rom I Victorino, Un germá de Mohamet Torres, Inoreg, Pere Prats Vila, P. Llasso, Gayter del Panadés, Pere del Prat, Noy del Bogatell, A. Sunyer Teyas y Salta-taulells.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Carbassot: Envihi la revista y veurém lo que s'podrá fer.—E. M. de la Torre: La poesia es flúxeta.—Maquinista: Lo de vosté va bé.—Antonet del Corral: Aceptém la cansó: las altras dos no 'ns serveixen.—X. E. B. de G. (Caspansa): La noticia no té prou interés per ser insertada.—F. V. (Valls): Li agramhi la noticia que 'ns dona.—Zerrep: No 'ns fa 'l pes.—Lluís Salvador: Está ben versificada, per mes que 'l quento es molt vell y sapgut.—T. Fontanals: Lo dibuix no té cap condició y va a la panera. Ja sabrá vosté que 'ls originals que s'reben en los periódichs no s'tornan.—S. R. (Mataró): La noticia es picant y un xich compromesa: si vol que li insertém hi anirà baix la seva responsabilitat y per consegüent previa identificació de la seva persona.—J. Umbert C.: A la composició que 'ns remet li falta xispa y mes coneixement del llenguatge antich.—Jep de l'Hosia: Los seus versos contenen molts incorreccions.—I. Soler: Ni 'l un ni l'altre serveixen: l'un perque no es sonet y l'altre perque es dolent.—B. Clará: L'idea está bé; pero la forma no va.—Ell: No 'ns agrada prou.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

Trampas de totas maneras:—primer las electorals;—després las financieras,

Los valors pujan,
los cambis baixan;

pro 'l poble 's queda
sempre á las capsas.

